

gelsler, at Aldersrenteloven i den nye Skikkelse vilde blive dyrere i 1927—28, end hvis man beholdt den nugældende Lov.

Dette er ikke rigtigt, det er tværtimod ved fornyede Undersøgelser godtgjort, at der ingen Forøgelse af Udgifterne vil finde Sted, og jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse, hvad der findes i et officielt Aktstykke i Landstinget: „Paa dertil givne Foranledning skal man derhos tilføje, at en tilsvarende Opgørelse over Udgiften til Aldersrente i Finansaaret 1927—28 efter den gældende Lov giver følgende (7 Dyrtidsportioner, Brændselshjælp 30 Kr.).“ Den samlede Udgift — der er saa specificeret, hvad der falder paa de enkelte Konti — er i alt 66½ Mill. Kr., og saa føjes til: „samt af Udgifterne i Henhold til Lovforslaget med Mindretallets Ændringer i 1927—28 anslåas til at ville blive følgende“ — altsaa det Lovforslag, vi var blevet enige om — 66½ Mill. Kr., altsaa det samme Beløb (*Korsgaard*: Det er en Fejltagelse). Nej, det er ikke nogen Fejltagelse. (*Korsgaard*: Jo!). Det er under alle Omstændigheder rigtigt, hvad jeg siger. (*Korsgaard*: Det er forkert). Nej, det er ikke forkert, og det, der har Betydning, er ogsaa, hvad Udgifterne vil blive i 1927—28, og ikke Udgifterne for indeværende Aar, som Udvalget havde udbedt sig Oplysning om.

Det ærede Medlem kan altsaa ikke begrundet det konservative Folkepartis ændrede Holdning med, at Udgifterne har vist sig at ville blive større. Dertil kommer endelig, at det ærede Medlem, hvis han da overhovedet har gjort sig den Ulejlighed at studere de Ting, han her har villet fremføre for det høje Folketing, maa vide, at det Forskelstillæg, der skulde udredes i Henhold til det Lovforslag, vi var blevet enige om, vilde falde Aar til Aar, hvor stærkt, kunde ingen sige. Dette Forskelstillæg figurerer i de Udgifter paa 66½ Mill. Kr., som forventes at ville komme i Henhold til det Lovforslag, som man er blevet enig om, med 3½ Mill. Kr., og det er klart, at efterhaanden som de gamle dør, vil dette Forskelstillæg mindskes.

Det er saaledes ganske afgjort, at Overenskomsten gik ud paa at hidføre et Lovforslag, hvorved der med Tiden og for øvrigt ogsaa straks, naar Ændringsforslaget traadte i Kraft, fra 1. April 1927, vilde komme for det første Aar et Udgiftsbeløb af ganske samme Størrelse som det, der vil komme, naar vi bibeholder den nuværende Ordning, og derefter i det følgende Aar en lavere Udgift. Det kan altsaa ikke være Hensynet

til Udgiftsbeløbet, der har forandret det konservative Folkepartis Holdning.

Med disse Bemærkninger skal jeg slutte og paa ny anbefale at stemme for Lovforslaget, selv om det nu foreligger i reduceret Skikkelse, ikke fordi vi paa nogen Maade har ønsket, at det skulde reduceres, men fordi det ikke har været muligt uden en saadan Reduktion at opnaa Tilslutning til det, end ikke hos det af de to konservative Partier, der stillede sig mest velvilligt, nemlig det konservative Folkeparti.

Korsgaard: Efter den Forhandling, der her har fundet Sted, kan man i hvert Fald drage een sikker Slutning, den nemlig, at det er de radikale Partier meget ubehageligt, at de Konservative overhovedet er gaaet med, for ellers synes der i Sandhed ikke at være noget synderligt Grundlag for de allerfleste af de fremsatte Udtalelser. Ganske i Særdeleshed maa det forundre, at en Indenrigsminister, hvem det lykkes i sidste Øjeblik at gennemføre et Forslag som det foreliggende, finder det naturligt i saa høj Grad at beklage sig over den, der skaffer ham det, han nu en Gang faar; men man forstaar selvfølgelig, hvad der ligger bagved.

Den højtærede Indenrigsminister var højst bugtet i sin Argumentation. Ingen kan være i Tvivl om, at han til Slut kom til den Antagelse, at naar vi fra konservativ Side gik med, var det af Valgskrak; men den højtærede Indenrigsminister begyndte med at sige, at saa snart kan kom over i Landstinget, blæste der en helt anden Luft end den, der var herovre. Men den Gang kunde man jo endnu ikke vide, at man forberedte den lille Spøg, som vi altsaa snart skal ud i, det var altsaa paa et Tidspunkt, hvor ingen tænkte alvorligt paa Valg, medmindre Ministeriet hele Tiden har tænkt paa Valg — det er der jo dem, der siger —, men ellers var der, saa vidt jeg erindrer, ingen, der den Gang for Alvor tænkte paa Valg.

Desuagtet blæste Vinden altsaa fra en anden Side i Landstinget. Naar Vinden imidlertid er kommet til at blæse, som den nu en Gang er, har det, som jeg allerede har sagt, utvivlsomt sin Hovedgrund i, at det paa et senere Tidspunkt er oplyst, hvorledes Stillingen vil være for Aldersrentenyderne for de to Aar 1925—26 og 1926—27, alt efter de gældende Priser; og jeg maa til den vel ellers med sig selv ganske tilfredse Indenrigsminister i det foreliggende Tilfælde have Lov til at sige